

Capitolul 1

I

Într-un colț al unui vagon de fumători, la clasa I, judecătorul Wargrave, acum pensionar, fuma dintr-un trabuc și citea cu interes știrile politice din ziarul *The Times*. La un moment dat, puse jos ziarul și privi pe geam. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas: mai avea două ore până la destinație.

Trecu în revistă tot ce apăruse în presă referitor la Insula Negrului. Fusese inițial cumpărată de un milionar care era înnebunit după iahting – și urma o prezentare în detaliu a unei luxoase case pe care o construise pe mica insulă de lângă coasta Devon. Din păcate, cea de-a treia soție a milionarului american nu era o bună navigatoare, ceea ce l-a determinat să vândă casa și insula. În ziare apăruseră numeroase anunțuri de vânzare. Apoi anunțurile au fost însoțite de mențiunea, scrisă cu litere îngroșate, că insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Imediat după aceea au început să circule zvonurile că adevăratul cumpărător era, de fapt, domnișoara Gabrielle Turl, steaua de cinema hollywoodiană! Dorea să petreacă acolo câteva luni departe de ochii presei. *Busy Bee* făcuse o aluzie

discretă că urma să devină locuința familiei regale?! Cineva îi șoptise revistei *Mr. Merryweather* că fusese cumpărată pentru o lună de miere – tânărul lord L. fusese în sfârșit atins de săgeata lui Cupidon! *Jonas* știa din surse sigure că fusese cumpărată de marină pentru niște experimente ultrasecrete!

Nu încăpea nicio urmă de îndoială, Insula Negrului reușea să se mențină pe prima pagină a ziarelor!

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare. Scrisul era ilizibil însă, pe alocuri, anumite cuvinte ieșeau în evidență neașteptat de clar.

Dragă Lawrence... de atâția ani n-am mai primit niciun semn de la tine... trebuie să vii pe Insula Negrului... un loc atât de minunat... avem atâtea de vorbit... din vremurile de demult... comuniunea cu natura... băi de soare... 12.40 din Paddington... te aștept la Oakbridge...

Iar scrisoarea se încheia cu o semnătură pompoasă: „A ta pentru totdeauna, Constance Culmington“.

Judecătorul Wargrave se gândi mult timp până își aminti când o văzuse ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trecuseră șapte, dacă nu chiar opt ani de atunci. Se ducea în Italia să se bronzeze și să fie în comuniune cu natura și cu *contadini*¹. Mai apoi, după cum auzise, se dusesse în Siria, unde avusese ocazia să se bronzeze sub un soare și mai puternic și să intre în comuniune cu natura și cu un *bedouin*².

¹ Fermieri (în lb. italiană, în orig.) (n.red.)

² Beduin (în lb. italiană, în orig.) (n.red.)

Constance Culmington, reflectă el, era exact genul de femeie care ar cumpăra o insulă și s-ar înconjura de mister! Aprobând cu o mișcare a capului propria logică, judecătorul Wargrave își lăsă capul în piept...

Adormi...

II

Într-un compartiment la clasa a III-a, alături de alți cinci călători, Vera Claythorne se lăsă pe spătarul banchetei și închise ochii. Ce greu era să călătorești într-o zi atât de calduroasă! Va fi bine la malul mării! Avusese într-adevăr mare noroc că primise slujba aceasta. Când doreai un post pe timpul vacanței, aproape întotdeauna te alegeai cu o droaie de copii pe cap – posturile de secretare erau mult mai greu de obținut. Nici măcar agenția nu îi dăduse speranțe prea mari.

Apoi primise scrisoarea.

Mi-ați fost recomandată de Agenția Femei Calificate. Am înțeles că dumnealor vă cunosc personal. Sunt dispusă să vă ofer salariul pe care îl cereți și doresc să vă prezentați la datorie începând cu data de 8 august. Luați trenul de 12.40 din gara Paddington, iar eu vă voi întâmpina în Gara Oakbridge. Vă trimit cinci hârtii de o liră pentru a acoperi cheltuielile de transport.

Cu respect,
Una Nancy Owen

Iar în susul paginii era trecută adresa de expediție: Insula Negrului, Sticklehaven, Devon...

Insula Negrului! Doamne, numai despre asta se vorbise în ziare în ultima vreme! Tot felul de aluzii și de bârfe! Deși probabil că cele mai multe erau neadevărate. Însă casa fusese cu siguranță construită de un milionar și era un simbol al opulenței.

Vera Claythorne, sătulă de un trimestru obositor la școală, își zise: „Să fii învățătoare la clasa a treia nu e mare lucru... Ce bine ar fi dacă aș putea obține un post la o școală respectabilă!“

Apoi, cu inima strânsă, se gândi: „Dar sunt norocoasă că am până și asta. La urma urmei, oamenilor nu le place de cineva care a fost anchetat de procuror, chiar dacă procurorul m-a absolvit de orice vină“.

Își aminti că, dimpotrivă, o lăudase pentru prezența de spirit și pentru curaj. Având în vedere că fusese vorba despre o anchetă, nici nu se putea să meargă mai bine. Iar doamna Hamilton fusese bunătața întruchipată – doar Hugo... dar nu dorea să-și amintească de Hugo!

Pe neașteptate, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure și își dori să nu se fi îndreptat spre mare. Îi reveni în minte, cât se poate de clar, o imagine. Capul lui Cyril, ieșind la suprafață și scufundându-se la loc în timp ce plutea spre mal... în sus și în jos... în sus și în jos... În timp ce ea însăși înota cu pricepere după el, croindu-și drum prin apă, însă știind prea bine că nu va ajunge la timp...

Marea, cu albastrul ei întunecat și blând, cu diminețile petrecute la malul mării... cu Hugo... Hugo care îi spusese că o iubește...

Nu trebuia să se gândească la Hugo...

Deschise ochii și se uită încruntată la bărbatul din fața ei. Un bărbat înalt, cu tenul măsliniu, cu ochii de culoare deschisă, cam apropiați, și cu o gură arogantă, ce inspira cruzime.

„Pun pariu că a călătorit prin niște locuri extraordinare și a văzut tot felul de lucruri“, își zise Vera.

III

Philip Lombard, aruncând o privire cercetătoare asupra fetei din fața lui, se gândi: „Drăguță, chiar dacă arată oarecum a învățătoare“.

O damă greu de cucerit, era convins de asta, căreia îi plăcea să dețină controlul, în ură sau iubire. Lui i-ar fi plăcut să...

Se încruntă. Nu, nu se punea problema de așa ceva. Aici era vorba doar de afaceri. Trebuia să se concentreze asupra slujbei.

Oare despre ce era vorba? Evreul ăla afurisit fusese al naibii de misterios.

– Ori acceptați, ori nu, una din două, domnule căpitan Lombard.

– Deci îmi dați o sută de guinee? întrebuse el gânditor.

Întrebuse asta pe un ton neutru, ca și cum o sută de guinee ar fi fost o nimica toată pentru el. *O sută de guinee*, când el nu mai avea practic bani decât de o masă îndestulată! Își imaginase totuși că afurisitul de evreu nu se lăsase înșelat – asta e partea proastă cu evreii, nu-i

poți înșela niciodată în privința banilor – *te citeșc* imediat!

Apoi Lombard întrebasese pe un ton la fel de neutru:
– Și nu-mi puteți da nicio altă informație?

Domnul Isaac Morris scuturase cu hotărâre din capul mic și chel.

– Nu, căpitane Lombard, veți afla mai multe la fața locului. Clientul meu știe că aveți reputația omului potrivit la momentul potrivit. Sunt împuternicit să vă înmânez o sută de guinee pentru ca dumneavoastră să plecați la Sticklehaven, în Devon. Cea mai apropiată stație de tren este Oakbridge, veți fi așteptat acolo și veți face restul călătoriei până la Stiklehaven cu mașina, iar de acolo o barcă cu motor vă va transporta până la Insula Negrului. Acolo veți fi la dispoziția clientului meu.

Lombard întrebasese imediat:

– Pentru cât timp?

– Nu mai mult de o săptămână.

Căpitanul Lombard spusese mângâindu-și mustața:

– Sper că înțelegeți că nu pot comite nicio ilegalitate.

În timp ce vorbea, îi aruncase o privire pătrunzătoare interlocutorului său. Domnul Morris răspunsese grav, cu o urmă de zâmbet pe buzele groase de semit:

– Dacă vi se va propune să faceți ceva ilegal, cu siguranță că veți fi liber să vă retrageți.

Bruta aia mică și nenorocită zâmbise! Ca și cum ar fi știut foarte bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu fusese o condiție *sine qua non*...

Buzele lui Lombard se despărțiră într-un rânjet.

Zău, de vreo două ori fusese luat de val. Dar scăpa-se de fiecare dată. De fapt, nu se dădea în lături de la prea multe...

Nu, nu se dădea în lături de la prea multe. Își imagina că va fi amuzant pe Insula Negrului.

IV

Într-un compartiment de nefumători, domnișoara Emily Brent stătea cu spatele drept, așa cum îi era obiceiul. Avea șaizeci și cinci de ani, însă nu era de acord cu ținuta neglijentă. Tatăl ei, colonel de școală veche, era foarte strict în privința comportamentului.

Noua generație era indecent de relaxată – în timpul călătoriei cu trenul *și în orice altceva...*

Învăluită în aura sa de corectitudine și de principii de nezdruccinat, domnișoara Emily Brent stătea în aglomeratul ei vagon de clasa a treia și triumfa asupra lipsei de confort și asupra căldurii. Toată lumea făcea atâta caz în legătură cu orice! Doreau injecții înainte de extracții dentare, luau medicamente dacă nu puteau dormi, doreau scaune comode și perne, iar fetele stăteau în poziții neglijente și se prăjeau aproape goale la soare în timpul verii.

Domnișoara Brent își ținea buzele strânse. Dorea să fie un exemplu de comportament pentru anumiți oameni.

Își aminti de vacanța de anul trecut. Totuși, anul acesta va fi cu totul altceva. Insula Negrului...

Reciti în minte scrisoarea pe care o citise de atâtea ori, încât o știa pe de rost.

AGATHA CHRISTIE

Dragă domnișoară Brent,

Sper că vă mai amintiți de mine. Acum câțiva ani am fost împreună la Casa de Oaspeți Belhaven în luna august și mi s-a părut că avem multe lucruri în comun.

În momentul de față sunt proprietara propriei Case de Oaspeți, aflată pe o insulă de lângă Denver. Cred că este un loc în care bunul-gust se împletește cu mâncarea sănătoasă. Aici nu-și au locul golițiunea și muzica la gramofon în miez de noapte. Aș fi foarte bucuroasă dacă ați fi de acord să-mi fiți oaspete și să veniți să vă petreceți vacanța de vară, absolut gratis. V-ar conveni începutul lunii august? În jurul datei de 8 august.

A dumneavoastră,
U.N.O.

Oare cum o chema? Semnătura era aproape imposibil de descifrat. Emily Brent se gândi neliniștită: „Atât de mulți oameni au semnăturile ilizibile!”

Se întoarse cu gândul în timp, la oamenii pe care îi cunoscuse la Belhaven. Fusese acolo două veri la rând. Era acolo o doamnă între două vârste, foarte drăguță, doamna... doamna... oare cum o chema? Tatăl ei fusese preot. Și mai era și o doamnă Olton... Ormen... Nu, cu siguranță o chema Oliver! Da, Oliver.

Insula Negrului! Se scrisese în ziare despre Insula Negrului – ceva legat de o actriță de film... sau de un milionar american?

Bineînțeles că deseori, asemenea locuri ajung să se vândă foarte ieftin, pentru că insulele nu sunt potrivite pentru toată lumea. La început își imaginează că e ceva romantic, însă când ajung să trăiască efectiv acolo își dau seama care sunt dezavantajele și abia așteaptă să vândă.

Emily Brent își zise: „Oricum, măcar o să am parte de o vacanță gratis“.

Din cauza venitului micșorat și a dividendelor neplătite, această ocazie chiar nu era de lepădat. Ce bine ar fi dacă și-ar aminti mai multe despre această doamnă – sau domnișoară – Oliver!

V

Generalul Macarthur se uita pe fereastra vagonului. Trenul tocmai intra în Exeter, unde trebuia să coboare și să ia alt tren. La naiba cu aceste personale! Acest loc, Insula Negrului, nu era chiar atât de departe încât să justifice o asemenea durată a călătoriei.

Nu prea înțelesese cine era acest Owen. Un prieten al lui Spoof Leggard și al lui Johnnie Dyer.

... vor veni vreo doi amici de-ai dumneavoastră – dacă veți dori să discutați despre vremurile de altădată.

Ei bine, o să-i facă plăcere să discute despre vremurile de altădată. În ultimul timp, avusese impresia că vechii tovarăși îl cam evitau. Și toate acestea numai din cauza zvonurilor! Pentru numele lui

Dumnezeu, era destul de greu – trecuseră aproape treizeci de ani de atunci! Bănuia că Armitage era cel care vorbise. Nenorocitul ăla tânăr! Ce știa *el* despre asta? Ei bine, nu avea niciun rost să se gândească la asta! Câteodată ți se năzar tot felul de lucruri, ca de exemplu că nu știi cine se uită ciudat la tine.

Această insulă, Insula Negrului, era un loc ce merita vizitat. Circulau tot felul de zvonuri despre ea. Conform zvonurilor, Amiralitatea, Departamentul de Război sau Forțele Aeriene puseseră mâna pe ea...

De fapt, tânărul Elmer Robson, milionarul american, construisese acel loc. Cheltuisese mii de dolari, după cum se spunea. Unul dintre cele mai luxoase locuri...

Exeter! Mai avea o oră de așteptat! Iar el nu voia să aștepte. Voia să treacă la acțiune...

VI

Doctorul Armstrong traversa câmpia Salisbury la volanul Morrisului său. Era foarte obosit... Succesul își avea prețul său. Fusese o vreme când stătea în sala de consultații din Harley Street, regulamentar îmbrăcat, înconjurat de cele mai moderne aparate și de cele mai luxoase mobile, și aștepta – aștepta zile în șir ca afacerea sa să eșueze sau să se dovedească a fi de un real succes.

Ei bine, avusese succes. Fusese norocos! Norocos și priceput, desigur. Se pricepea la asta – însă nu era suficient pentru a reuși. Trebuia să mai ai și noroc. Iar el avusese. O diagnosticare exactă, câteva paciente recunoscătoare – femei cu bani și cu o anumită poziție

socială – și ți se duce repede vestea. „Ar trebui să mergi la Armstrong – un bărbat tânăr, însă foarte inteligent. Pam a fost ani de zile la tot felul de oameni, iar el și-a dat seama imediat ce e în neregulă cu ea!“ Și uite așa, bulgărele de zăpadă începuse să se rostogolească.

Iar acum doctorul Armstrong ajunsese acolo unde își dorise. Avea zilele pline. Și puțin timp liber. Așa că, în această dimineață de august, era bucuros că pleacă din Londra și că va petrece câteva zile pe o insulă de lângă Devon. De fapt, nu era chiar o vacanță. Scrisoarea pe care o primise era destul de vagă în legătură cu tipul de activitate, însă era foarte precisă în privința cecului care o acompania. Un onorariu gras. Familia asta Owen era probabil putred de bogată. Exista totuși o mică problemă, se pare: soțul era îngrijorat în privința sănătății soției lui și dorea o consultație fără ca ea să își dea seama. Aceasta nu dorea în ruptul capului să audă de doctori. Avea probleme cu nervii...

Nervii! Doctorul ridică din sprâncene. Femeile și nervii lor! Ei bine, la urma urmei, era profitabil pentru afacere. Jumătate din femeile pe care le consulta nu aveau nimic în afară de faptul că erau plictisite, însă nu ți-ar fi mulțumit dacă le-ai fi spus asta verde-n față! În plus, se găsea întotdeauna o mică afecțiune de care să te legi.

– O ușoară problemă cu (urma un cuvânt lung), nimic serios, însă trebuie tratată. Un tratament simplu.

Ei bine, în astfel de probleme era mai mult o chestiune de vindecare prin credință. Iar el se pricepea la asta: putea inspira deopotrivă speranță și credință.

Noroc că reușise să-și revină la timp după necazul pe care îl avusese în urmă cu zece, nu, cincisprezece ani. Fusese cât pe-aci! Era un om terminat. Șocul îl debusolase complet. Renunțase complet la băutura. Pe legea lui, fusese cât pe-aci!

Cu un claxon care îți spârgea urechile, un enorm Dalmain sport trecu pe lângă el ca fulgerul, cu 150 km pe oră. Doctorul Armstrong aproape că intră în gardul viu. Era unul dintre acei proști care străbat țara în lung și-n lat. Îi ura. Aproape că îl lovise. Tânăr tembel!

VII

Tony Marston, năvălind cu zgomot în Mere, își zise: „Numărul mașinilor care se târăsc pe șosea e înfiorător de mare. Întotdeauna e ceva care îți blochează drumul. Și mai conduc și pe mijlocul drumului! Oricum, e imposibil să conduci în Anglia... Nu e ca în Franța unde poți tura motorul...”

Oare să se oprească aici să bea ceva sau să îi dea bătaie? Mai avea timp berechet! Încă 185 de kilometri și gata. O să bea un gin și o bere de ghimbir. Ce zi fierbinte!

Va fi distractiv pe această insulă, cu condiția să fie vreme bună. Se întreba cine putea fi familia Owen. Probabil că erau bogați și influenți. Bursucul se pricepea să adulmece astfel de oameni. Bineînțeles, la cât era de sărac, nici n-avea încotro...

Să sperăm că se pricepeau la băuturi. Nu se știe niciodată cu acești oameni care și-au făcut singuri averea și nu s-au născut cu ea. Ce păcat că zvonul că Gabrielle

Turl a cumpărat Insula Negrului nu era adevărat! I-ar fi plăcut să se încurce cu vreo stea de cinema. Ei bine, măcar câteva fete vor fi pe acolo...

Ieșind din hotel, se întinse, căscă, se uită la cerul albastru și se urcă în Dalmainul său.

Câteva tinere se uitară la el admirativ: înalt de 1,80 și cu un corp bine proporționat, cu părul ondulat, tenul bronzat și ochii de un albastru intens, era o prezență atrăgătoare.

Apăsă pe accelerație și țâșni pe strada îngustă. Bătrânii și băieții de prăvălie săriră în lături ca să se ferească din calea lui. Cei din urmă priviră cu admirație cum se îndepărtează, iar Anthony Marston își continuă triumfător drumul.

VIII

Domnul Blore era în trenul personal în care urcase în Plymouth. În compartiment mai era doar un marinar în vârstă cu albeață la un ochi. În acel moment dormea.

Blore scria cu grijă în carnetelul său.

„Aceștia sunt cu toții, murmură el. Emily Brent, Vera Claythorne, doctorul Armstrong, Anthony Marston, bătrânul judecător Wargrave, Philip Lombard, generalul Macarthur, decorat cu Ordinul Serviciu Deosebit. Servitorul și soția: domnul și doamna Rogers.“

Închise carnetelul și îl puse la loc în buzunar. Se uită la bărbatul care dormea pe bancheta din colțul compartimentului.

„Are peste optzeci de ani“, îl diagnostică cu precizie Blore.

Trecu în revistă, mental, fiecare detaliu.

„Ar trebui să meargă ușor, se gândi el. Nu văd unde aş putea face greşeli. Sper că arăt cum se cuvine.“

Se ridică în picioare și se uită critic în oglindă. Alături de el, fața reflectată în oglindă purta amprenta vieții cazone. Nu era deloc expresivă. Avea ochii de culoare cenușie și puțin cam apropiați.

„Ar putea fi maior, zise domnul Blore. Nu, am uitat, celălalt este ofițerul de carieră. M-ar depista imediat. Auzi, Africa de Sud, exclamă Blore. Aceasta este specialitatea mea! Niciunul dintre acești oameni nu are nimic în comun cu Africa de Sud, iar eu tocmai am terminat de citit ghidul de călătorie despre Africa de Sud, așa că pot vorbi pe îndelete despre acest subiect.“

Din fericire, erau tot felul de coloniști. Ca om cu posibilități materiale din Africa de Sud, Blore simțea că se putea încadra cu succes în orice categorie socială.

Insula Negrului. Își amintea de Insula Negrului din copilărie... O stâncă rău mirositoare acoperită de pescăruși, care ieșea din mare la o distanță de un kilometru și jumătate de țarm.

Ce idee ciudată să te apuci să-ți construiești o casă pe ea! Era îngrozitoare pe timp de furtună. Însă milionarii aveau tot felul de capricii!

Bătrânul din colțul vagonului se trezi și zise:

– Nu se știe niciodată cum e vremea când ești pe mare – niciodată!

– Așa este, zise Blore împăciuitor. Nu poți și niciodată.

Bătrânul sughită, apoi rosti cu convingere:

Zece negri mititei

– Se apropie furtuna.

– Nu se poate, domnule, e o vreme încântătoare, îl contrazise Blore.

– Se apropie furtuna, repetă bătrânul enervat. O *adulmec* în aer.

– Cine știe, s-ar putea să aveți dreptate, zise Blore împăciuitor.

Trenul se opri în gară, iar bătrânul se ridică nesigur.

– Cred că aici trebuie să cobor, spuse el luptându-se să deschidă geamul.

Blore îi sări în ajutor. Bătrânul rămase în prag. Ridică solemn o mână și clipi din ochii săi apoși.

– Ai grijă, făcu el. Ai mare grijă. Ziua Judecății se apropie.

Apoi coborî pe peron. Se uită pieziș la Blore și rosti cu o voce plină de demnitate:

– Cu tine vorbesc, tinere. Ziua Judecății este foarte aproape.

Reașezându-se pe scaun, Blore își zise: „Ești mai aproape decât mine de Ziua Judecății!“

Dar se pare că se pripise când făcuse această constatare.